

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 7 жовтня 1982 року № 120 (3160).

Ціна
2 коп.

ТЕЛЕГРАМА В НОМЕР

Наш комсомольсько-молодіжний колектив достроково, напередодні Дня Конституції СРСР справився із виконанням планів і соціалістичних зобов'язань одинадцяти місяців з усіх техніко-економічних показників. КМК виробив з початку року понад два мільйони тонно-кілометрів, зекономив 3,5 тисячі тонн пального і мастил. Першість у соціалістичному змаганні водіїв господарства міцно утримують комсомольці Петро Тупігін, Олексій Журавель, Сергій Лиманчук, Іван Вергун та Алім Лепецький. Вони по-ударному працювали на живих-82, швидкими рейсами транспортують на державні пункти оwoчі, цукрові буряки, насіння пізніх зернових культур.

Ми гордимся, що своєю наполегливістю, постійним пошуком резервів підвищення продуктивності праці вибороли право називатися комсомольсько-молодіжним колективом імені XIX з'їзду ВЛКСМ.

На звітно-виборних комсомольських зборах члени нашого колективу одностайно вирішили виконати річний план з усіх показників до свята Великого Жовтня.

Г. СТРИЖАК,
керівник комсомольсько-молодіжного колективу
автогаража колгоспу імені XXV з'їзду КПРС,
Онуфріївський район.

ТОРЖЕСТВО РАДЯНСЬКОЇ ДЕМОКРАТІЇ

СЬОГОДНІ — ДЕНЬ КОНСТИТУЦІЇ СРСР

МАБУТЬ, ЩЕ ЗМАЛКУ КОЖЕН ІЗ НАС ПРАГНЕ ОСМИСЛИТИ ПОДІЇ І ЯВИЩА СВОЄЇ ДОБИ, ГЛИБШЕ РОЗІБРАТИСЯ В ЇХ СУТІ. НАСТАЄ ЧАС, МИ РАПТОМ УСВІДОМЛЮЄМО ВЕЛИЧ МАСШТАБІВ КОМУНІСТИЧНОГО БУДІВНИЦТВА, І РАДІСТЬ ПІЗНАННЯ ПЕРЕХОПЛЮЄ ПОДИХ. СПОВНЮЄ БЕЗМЕЖНОЮ ГОРДИСТЮ ЗА ТЕ, ЩО НАМ ВИПАЛО ШАСТЯ БУТИ ГРОМАДЯНАМИ КРАЇНИ РАД. КРАЇНИ, ЯКА НЕВПИННО КРОКУЄ ДО ВЕРШИН СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО ПРОГРЕСУ САМЕ ЗАВДЯКИ СПРАВЕДЛИВОСТІ СВОГО СУСПІЛЬНОГО ЛАДУ, ЗАВДЯКИ ВІРНОСТІ І ВІДДАНОСТІ ІДЕЯМ КОМУНІЗМУ І ГОСПОДАРІВ.

Справді, всі ми працюємо на себе, на своє суспільство, ми — господарі заводів, фабрик, міст і сіл рідної Вітчизни. І наше головне право, наш головний обов'язок — жити, вчитись і працювати в ім'я розвитку Батьківщини, наша повнота, у завітній дні — гарантовані, вони законодавчо закріплені в Конституції СРСР.

Сьогодні — День Конституції СРСР. Свято світле, радісне, трудове. Кожен із нас щодня відчуває реальність і літність усіх положень Основного Закону. Всесвітньо зростають трудові й політичні активності радянських людей, їхня турбота про міжнародний авторитет нашої країни, про зміцнення її економічної і оборонної могутності.

Сьогоднішнє свято народовладдя знаменне ще й тим, що воно проходить ювілейного року. Коли всі братні радянські народи відзначають славу 60-річчя утворення СРСР. А за доброю традицією радянських людей свої свята вони завжди прагнуть зустріти з вагомими трудовими дарунками. Ударну ювілейну трудову вахту несуть комсомольці і молодь області — понад 1000 комсомольсько-молодіжних колективів, більше 100 тисяч трудівників міст і сіл області: хіба це не переконливе підтвердження того, що молодь сповна використовує право на працю, надане їй Основним Законом?

Готуючись гідно відзначити День Конституції СРСР, чимало виробничих бригад, змін і ділянок достроково виконали завдан-

ня двох років одинадцяті п'ятиріччя. На трудовому календарі комсомольсько-молодіжного колективу токарів заводу «Червона зірка», який очолює делегат XIX з'їзду ВЛКСМ Леонід Бобошко, уже 1983 рік. А молода доярка колгоспу «Ленінський шлях» Новоархангельського району Катерина Галан в ці дні одержує від кожної корови по вісім кілограмів молока. Її мета — досягти чотиритисячних надой, аністи і свою частку праці у виконання Продовольчої програми СРСР. І цілком закономірно, що сьогодні всі наші помисли й енергія спрямовані на те, щоб успішно завершити другий рік одинадцяті п'ятиріччя, забезпечити успішний фініш п'ятиріччя в цілому. Така моральна норма нашого, радянського способу життя. Таке наше право такий наш обов'язок.

У статті 45 Конституції СРСР йдеться про те, що всі громадяни Країни Рад мають право на освіту, причому право на безплатну освіту. Справді, погляньте щоранку на вулиці міст і сіл. Діти поспішають до шкіл. Висококваліфіковані вчителі зчать їх грамоти, основ наук. Навчальні кабінети, виробничі майстерні, бібліотеки, спортивні зали — все це до послуг дітей. І про все це дбає держава. Дальшому вдосконаленню організації навчального процесу сприяє запроваджена в країні з новою Конституцією СРСР безплатна видача учням підручників. Але все це треба берегти, економити і раціонально використовувати. З цінною ініціативою виступили школярі і студенти області, звернувшись до ровесників, усієї молоді республіки із закликом «Бережність у малому — економія у великому». Вони вирішили взяти під неослабний контроль збереження і правильне використання шкільного і студентського майна, а головне — бережливе ставлення до найціннішого багатства — хліба. В похід за економією і бережністю включилися сотні колективів. Зафіксуйте, приміром, до середньої школи № 22 м. Кіровограда. Тут діють пости бережливих у їдальні, бібліотеці, навчальних кабінетах.

Напередодні свята в редакцію надійшли листи від наших читачів, в яких розповідається про ті права і гарантії, котрі дала радянській людині Конституція СРСР. Ось рядки з листа сім'ї Назарових з Кіровограда: «Тільки в нашій країні для людини можуть бути створені такі чудові умови для роботи і змістовного відпочинку. Ми цього літа провели відпустку на базі відпочинку «Лісова пісня» нам дуже сподобалося. Наступного року ми теж поїдемо туди». Справді, скільки прекрасних турбаз, санаторіїв, будинків відпочинку створено в нашій країні для оздоровлення і відпочинку радянських людей. І сьогодні, в день свята, хочеться побажати всім трудівникам успіхів у праці, активного відпочинку, доброго здоров'я. Адже право мати все це їм гарантує Конституція СРСР.

Право на працю, гарантоване Конституцією СРСР, є великим надбанням соціалізму. Водночас працювати на користь суспільства — обов'язок і справа честі кожного. І сьогодні, коли всі ми відзначаємо п'яту річницю прийняття Основного Закону країни, знову задумуємося над тим, як використовуємо це право, як виконуємо свій обов'язок.

дуцію зростає: сільське господарство країни інтенсивно переходить на індустріальну основу. Одначе внесок машинобудівників у реалізацію Продовольчої програми вимірюється не тільки кількістю випущених сівалок. А тому у нових агрегатах знаходять втілення передові досягнення науки і техніки. І як прикро, коли дізнаєшся, що в якійсь колгосп чи

НАШ КОНТРОЛЕР — СВІДОМІСТЬ

СЛОВО — РОБІТНИКОВІ

іншими словами — як працюємо.

Гаряче відгукнувшись молоді червонозорівці на звернення лідерів республіканського соціалістичного змагання — майстра машинного доіння Ніни Негерей та пташник Марії Гвоздь, котрі через газету «Молодь України» закликали всіх юнаків і дівчат зробити особистий вагомий внесок у виконання Продовольчої програми. Зокрема, жваво пройшло обговорення цього звернення в очолюваному мною комсомольсько-молодіжному колективі електроварників. А вже проблеми, які сьогодні вирішують трудівники ланів і ферм, — це і наші проблеми. Від нас, машинобудівників, теж залежить ефективність праці хліборобів.

Виступаючи урядом листа Н. Негерей та М. Гвоздь, ми ще раз оцінили свої здобутки. Ювілейного року наша бригада перемогла в області соціалістичному змаганні за право називатися колективом імені XIX з'їзду ВЛКСМ. Підтримавши девіз «П'ятиріччя — за чотири роки!», молоді електроварники трудяться щиро в рахунок січня 1983-го. Вони впевнені, що справляться із писаними зобов'язаннями, взявши на честь 60-річчя утворення Союзу РСР і до знаменної дати виконають план двох з половиною років п'ятиріччя. Підстави для такої впевненості дають результати дня ударної праці, проведеного у бригаді у відповідь на закликає ЦК ЛКСМУ. Тоді більшість членів КМК майже вдвоє перекирили вагомий завдання по виготовленню рам для сівалок.

Отже резерви підвищення продуктивності — чималі. І їх треба якнайповніше використовувати, бо ж попит на нашу про-

дукцію зростає: сільське господарство країни інтенсивно переходить на індустріальну основу. Одначе внесок машинобудівників у реалізацію Продовольчої програми вимірюється не тільки кількістю випущених сівалок. А тому у нових агрегатах знаходять втілення передові досягнення науки і техніки. І як прикро, коли дізнаєшся, що в якійсь колгосп чи

Декому з робітників не вистачає майстерності. І все ж головна причина, мабуть, полягає у підході до справи. Тому, гадаю, у всіх комсомольських осередках слід більше уваги звертати саме на виконання комуністичного ставлення до праці. Кожен на своєму місці повинен почувати себе справжнім господарем: не тільки добиватися високої продуктивності, а й гарантувати надійну якість, оцінюючи використані сировину, матеріали, паливно-енергетичні ресурси.

У КМК не пригадують випадку, щоб хлібороби нарікали на якість нашої роботи. А ще — запровадили особисті рахунки економії та намітили 18 грудня ця суботини відпрацювати на заощаджених електрорах.

Лідери республіканського змагання закликали комсомольців повернутися до прекрасного гасла «Жодного відстаючого поруч!» Вважаю за необхідне уточнити: відстаючий — не тільки той, хто не справляється із завданнями по так званому валу. Відстаючий насамперед той, хто допускає брак, марнотратство. Такий недолік не усунути завдяки добре організованому технічному навчанню, обміну досвідом, взаємодопомозі. Ного можна ліквідувати лише за умови, що у кожному комсомольсько-молодіжному колективі буде створено атмосфера неперемінного ставлення до тих, хто працює за методом «стук-грюк — аби з рук».

О. ПОПОВ,
керівник КМК заводу
«Червона зірка»,
м. Кіровоград.

Матеріали, присвячені Дню Конституції СРСР, читайте на 2—3 стор.

МУДРЕЦЬ сказав: «Послухайте, про що співає людина, і ви збагнете її серце, її устремління, її душу». Його, Івана Можина, я слухав уже не раз — на різних оглядах, на святкових концертах. А ось у полі вперше. Він стояв на вигірці, за яким котилися хвилі золотавого колосся, і, притуливши руки до грудей, зачудовано починав свою пісню:

Ой дівчино, чим ти полонила
Йоне серце в той вечірній час?

Тихий сум і журлива
задум, покірний сердечний жаль і світла радість зустрічі з коханою охоплювали співека. Його хвилювання передавалось людям, що слухали Можина.

Бригадир комсомольсько-молодіжної бригади механізаторів колгоспу імені Ульянова Анатолій Харкавий після десятихвилинного концерту на живому полі тоді мовив:

данія міжнародного клубу молодих механізаторів «Кіровоград - Толбухін». І їм дарунок від Можина та його товаришів:

Стоїть над горою
Альпіна —
Болгарії русич-солдат.

Проходив у Кіровограді обласний конкурс комсомольської пісні. Коли Івану Можину вручили приз переможця, до нього підійшли члени журі і запитали, чи не хотів би він співати у більш заслужених колективах. Вони підкресли-

Відповідно до комуністичного ідеалу «Вільний розвиток кожного є умова вільного розвитку всіх» держава ставить собі за мету розширення реальних

ном, що приїхав до мене з Росії. Він дуже розчухався, почувши таке. Спасибі, сину! Добре серце в тебе. Співай і далі так. Передусім про любов.

Згадав ще пісні, які виконував, будучи солістом у військовому ансамблі. Йому, як я потім дізнався, аплодували і в концертних залах Москви. Саме там народжувався його устремління до пісні...

Зустрічаю його на площі в Кіровограді.

— Оце приїхав, щоб купити деякі партитури і показати в управлінні культури новий сценарій для художньої агітбригади. Раптом чує: тут гостює Дмитро Гнатюк. То я оце на концерт. А ввечері поїздом — додому. Бо вранці в мене репетиція зі школярами.

4 ЖОВТНЯ в приміщенні обласної філармонії відбулося урочисте вручення республіканської комсомольської премії імені М. Островського хореографічному ансамблю «Пролісок» обласного Палацу піонерів і школярів імені В. І. Леніна.

— «Хто не горить, той тліє. Хай живе полум'я життя!» — нагадала юним танцюристам слова полум'яного сина партії Миколи Островського секретар ЦК ЛКСМУ В. Б. Врублевська при врученні нагороди.

На урочистостях були присутні А. І. Погребняк — секретар обкому партії, Є. М. Чабаненко — заступник голови обласного комітету, І. О. Шевченко — перший секретар обкому комсомолу та інші.

Тепло вітали винуватців торжества Ю. І. Гуреза — керівник дитячого танцю-

ЕКЗАМЕН

З розмови з А. Є. КОРОТ. КОЛИМ керування ансамблю, заслуженим працівником культури УРСР.

— Усі учасники «Пролісок» — відмінники навчання і «хорошисти», активісти громадського життя. Це основна умова прийому в наш колектив, у цьому його сила. В ансамблі хлопчин і дівчатка не тільки пізнають красу танцювального мистецтва, а й учаться бути громадянами своєї Батьківщини, виховують у собі найкращі риси.

Згадуються виступи «Пролісок» в Болгарії, в піонерських таборах «Артек» і «Молода гвардія». Їхні зустрічі там із зарубіжними ровесниками. Згадуються йні хореографічні скіти, композиції, партитури, присвячені важливим політичним подіям, темі дружби народів. І вірші їхніх почуттів, проймаються повагою до їхньої такої дорослої відповідальності за долю мистецтва, лі, за долю своїх ровесників, про що так ясно і пере-

Вони були танцми зоручилими і гарними. Благітні сукні, блакитні сорочки, пишні банти і цвітні сплоси очі. Навіть неба весняного просині вишпигулась на сцену і загмрла. Сидить голубою хмаринкою, радісно притихлі слухають уважно і зосереджено.

Не перша це нагорода їхньому колективі «Пролісок» — неодноразовий лауреат республіканських оглядів і конкурсів дитячої художньої творчості, лауреат обласної комсомольської премії імені Ю. Яновського...

Устремління — за піснею

— Без пісні не може жити жодна людина. Як би не були стомлені люди, а він подарував «Ой ти, дівчино, з горіха зерня», і вже ти, мов в любовистку скупаний — помолоділий.

Ввечері у Вільхівському будинку культури — репетиція. На сцені з'явився вокальний квартет, і я знову почув голос Івана Можина:

Мать-Москва і рідний Київ

Лишмо квітнуть, мов сади.

Україна і Росія

Поріднилися назавжди.

У безлюдному залі лунали білоруські і вірменські мелодії. Вільхівські аматори працювали над спеціальним циклом «Пісні до сьят», сольну партію виконував Можин.

Дали мені два сценарії для агітбригади, яку створили в будинку культури, — «Нас правда Леніна веде шляхом комуністичним» і «60 полум'яних літ». З цією програмою вільхівські юнаки і дівчата вже виступали перед місцевими хліборобами, побували в сусідніх селах Ульяновського і Гайворонського районів. Деякі її фрагменти — віршовані рядки. Їх склав сам Можин. То щирі і пристрасні слова про неперушну дружбу радянських народів — братів, про подвиг воїна-визволителя на фронтах Великої Вітчизняної війни, про високий громадянський обов'язок радянської людини — служити Вітчизні.

Показав мені Можин свій записник, вірші з якого він ще не читав зі сцени. Їх він присвячував батькові, який «пройшов з любов'ю й гнівом через вогненні береги», і матері, котра «в стражданні не зронила священну вірність і красу». Із синієським словом вдячності звертається Можин до кращого комбайнера колгоспу Івана Петровича Олійника, який «усю душевну теплоту віддав землі, що молодіє». Приїхали у Вільхове в бригаду А. С. Харкавого болгарські друзі. Тут відбулось чергове засі-

можливостей для застосування громадянами своїх творчих сил, здібностей і обдарувань; для всебічного розвитку особистості.

(Стаття 20 Конституції (Основного Закону) Союзу Радянських Соціалістичних Республік).

вали, що його глибокий і емоційний спів, неабияк захоплює слухача. Це часом не вдається й деяким професіоналам. Іван тоді знімає:

— А як же там, у Вільховому? У нас же скільки задумів! Хочемо оперетку поставити на своїй сцені, водевіль. Зраджу тим, з ким мене зріднилася пісня, багато загублюю...

Того вечора він зустрівся з Софією Ротару. Вона вислухала сільського співека і сказала:

— Я чула, ви й арії з опер співаєте. А все ж естрадна і народна пісня вам ближче. То будьте самим собою.

А через годину його запросили на молодіжний вечір. На імprovізованій сцені були встановлені потужні електропідсилювачі, біля мікрофона стали музиканти з електрогітарами. Вдарили акорди, і Можин раптом знітився. Він одразу пізнав струну, що трішки фальшивить, його приголомшило надмірне «вигукання» барабана. Коли настала пауза, він сам вийшов на сцену, взяв у руки звичайну гітару і заспівав жартівливу пісню «Строгий капітан». Зал прикипів.

— Оце і є естрада. Без викилісів, без манірностей і мішанини гострих звуків. А гармонія яка!

До Івана наблизився Герой Радянського Союзу Василь Максимович Галушкін і потис йому руку:

— Я оце сидів разом зі своїм однополчани-

ТВОЯ ЖИТТЄВА ПОЗИЦІЯ

Було так, що він під час відпустки по кілька разів виїжджав до Одеси, Києва, Сімферополя, бо там виступали Микола Огренич, Софія Ротару, Володимир Трошин, Муслім Магомаєв. Їхні концерти — для Можина неабияка школа майстерності.

Після концертів одразу спішив на вокзал. Бо його чекали друзі — сільські аматори Роман Кизим, Ольга Петрів, Василь Богачук, Іван Мишоловка, Марія Телька. З ними він подарує одисельцям пісню, почуту на великій сцені:

Нашим дням будуть заздрити,
Як чаруючим снам,
Комсомольці в двадцятичлім
Будуть заздрити нам.

Ці слова прозвучать на проводах молодих механізаторів Василя Маслія та Миколи Цимбала в армію.

...Коли він улітку вийшов на сінокіс, то після роботи повіз розмову з друзями про творчу співдружність Андрія Малишка і Платона Майбороди. Повертались у село з їхньою піснею про рушничок. І ось під час роботи над сценарієм вечора-проводів директор Вільхівського сільського будинку культури Іван Можин раптом згадав той липневий день. І запропонував, щоб матері, проводжаси в армію синів, теж давали їм на щастя рушники. Бо: «на тім рушничкові оживе все знайоме до болю — і дитинство, й розлука, й твоя материнська любов».

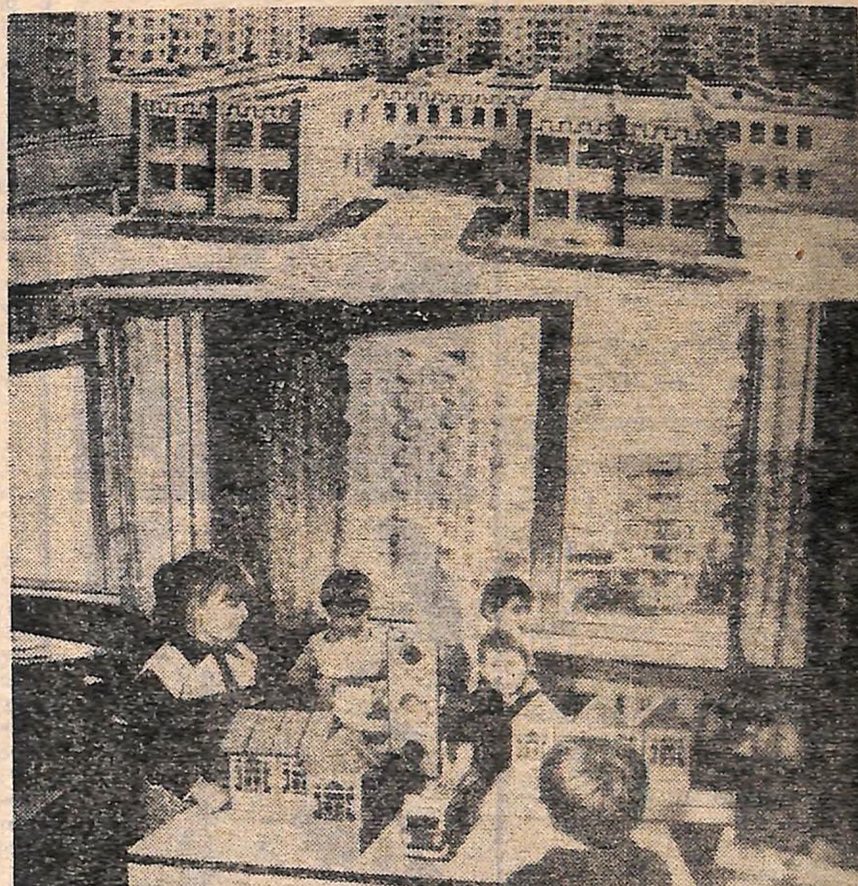
Анатолій Харкавий був вражений:

— Кращої пісні про материнську любов я не чув. Заспівай її хлопцям, Іване Михайловичу, і вони не забудуть її.

...З піснею про велику людську любов живуть щасливі люди в щасливому селі Вільховому. І то добра прикмета нашого нового дня, який встає над радянською землею разом із сонцем Радянської Конституції.

М. ШЕВЧУК.
село Вільхове
Ульяновського району.

Тут поселилася радість

Певно, не знайдеться людини, яка не погодилася б із тим, що все найкраще в житті повинно віддаватися дітям.

У статті 53 Конституції РСР сказано: «Держава виявляє піклування про сім'ю шляхом створення і розвитку широкої мережі дитячих закладів...». Це можна ясно проілюструвати на такому прикладі: кілька днів тому у дітей робітничого

головного заводу виробничого об'єднання «Дружність» відбулося свято — на вулиці Пацаєва відкрився новий дитячий садок «Дельфін» на 280 місць. Тут малечі створено всі умови для гармонійного всебічного розвитку — просторі ігрові кімнати з безліччю іграшок і затишні спальні, актовий і музичний зали та плавальний басейн...

Фото В. ГРИБА.

НА ДОРОСЛІСТЬ

Монітаж умість розповіді
вони мовою танцю.

З виступу Ірини БОРСАН,
учасниці ансамблю «Пролісок»:

— Ми, піонери і жостенята, — учасники хореографічного ансамблю «Пролісок» — зібрали 200 підписів під листом-протестом, який відсилаємо в штаб-квартиру НАТО.

Заявляємо: не дамо зруйнувати світ! Ми за мир! І конкретними справами доведемо це.

Республіканську комсомольську премію імені Миколи Островського, яку нам вручили, ми перераховуємо до Радянського фонду миру! ... Кружляють «веселі гучуни», вибивають запобіжники з білоруському танці «Растрепанка». Веселим бодючим розм'являють на сцені в хореографічній сукні «Сяло друзів».

«Пролісок» вітуса. «Пролісок» складає «заяву на до-дорослість».

Н. ЧЕРНЕНКО.

На знімку: В. Б. ВРУБЛЕВСЬКА вітає з нагородою керівника ансамблю «Пролісок» А. С. Короткова.

Численні туристи, які здійснюють подорож із Києва виїзп до Дніпра, по виході із камери Світловодського шлюзу минають ся красювими суднами і шлюзниками, що виступають у затишній бухті. Це — плавбаза Світловодської дитячої флотилії моряків-річковиків, господарі якої є юні романтики, закохані в море.

Флагман флотилії — корабель «Герої «Спартак»». П'ятнадцять років сторожове судно охороняло морські рубежі нашої країни. На ньому вперше багато спеціалістів військової служби, відмінників бойової і політичної підготовки. Неодноразово екіпаж корабля оголошували відмінним. А шість років тому моряки Черноморського флоту передали судно-ветеран вихованцям Світловодського клубу юних моряків. На честь підпільної комсомольської організації «Спартак», яка боролась із ворогом в роки Великої Вітчизняної війни в селі Красногірська Голованівського району, юні світловодці назвали корабель «Герої «Спартак»».

Кожного року приходять у клуб юних моряків вихованці шкіл Світловодська. Вони дають клятву на вірність Батьківщині на судні з гордим іменем. Воно зобов'язує курсантів і юнг ще з більшим сумлінням вивчати морську справу, оволодівати складною технікою, бути підни-

ми продовжувачами слави батьків.

В одній із кают курсантів обладнали куточок бойової слави. В ньому — портрети героїв «Спартак», вирізки з газет, у яких розповідається про бойові подвиги комсомольців. Тут

«Спартак». Потім слово — курсантам, юнгам.

У світловодських пармадків «Спартак», які гордо несуть це героїчне ім'я, слово не розходиться з ділом. Здобувши героїчний ідейний та фізичний гарт під час далеких по-

селі Красногірці.

У місті над рукотворним Кременчуцьким морем є ще один дитячий заклад, якому присвоєно горде ім'я «Спартак». Це — Будинок піонерів. Такої честі його удостоєно за велику роботу червоних слідопитів, які встановили імена сотень героїв, що полягли смертю хоробрих під час форсування Дніпра.

Червоні слідопити підтримують тісні зв'язки з підпільниками, які залишилися в живих. Вони їздять в Красногірську, де зустрічаються з В. Р. Тиховським, Г. А. Безверхнім. Нині між школярами і спартаківцями ведеться листування.

Активно включаються в роботу по відзначенню 40-річчя створення підпільної комсомольської організації «Спартак» усі культурно-освітні заклади Світловодська. В центральній дитячій бібліотеці обладнано тематичну полицю «Славний і вічний ваш подвиг, спартаківці». На ній — вирізки матеріалів із газет, у яких розповідається про героїчний подвиг підпільників. Біля полиці відбуваються тематичні читання, бесіди. Тут же проведено бібліографічний огляд «Вони по землі пройшли тероями».

М. ВЕНЦОВСЬКИЙ.

завідуючий позаштатним відділом військово-патріотичного виховання Світловодського міського комітету ДТСААФ.

ДО 40-РІЧЧЯ СТВОРЕННЯ ПІДПІЛЬНОЇ
КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ
«СПАРТАК»

Спадкоємці

— і безкозирка кошицького спартаківця Г. А. Безверхнього, який свого часу служив на флоті.

Урокам мужності стали для юних моряків зустрічі зі спартаківцями В. Р. Тиховським і Г. А. Безверхнім, які побували в гостях у вихованців флотилії. Юні моряки поклялись бути гідними бойової слави героїв «Спартак».

У світловодських романтиків моря стало хорошою традицією щороку в листопаді напередодні чергової річниці з дня створення підпільної організації «Спартак» влаштовувати шкуняцтво на кораблі, що носить горде ім'я підпільників.

Директор клубу юних моряків, колишній підводник Червонопріорного Північного флоту В. М. Штурмін розповідає про героїчний шлях підпільної комсомольської організації

ходів у дві літні канікули, юні моряки, змінивши цивільний одяг на військову форму, стають відмінниками бойової і політичної підготовки, класними спеціалістами. Так, наприклад, колишній вихованець флотилії, фінускик середньої школи № 4 сержант Олександр Хуторний нагороджений медаллю «За відвагу на пожежі».

До 40-річчя створення підпільної комсомольської організації «Спартак» вихованці клубу юних моряків готуються з особливим піднесенням. Відбудуться змагання за спеціальністю по групах — на кращого сигнальника, стернового, моториста, радіотелеграфіста. Переможцям буде вручено грамоти і дипломи міському комсомолу та клубу юних моряків. Група кращих курсантів, які відзначались під час літніх походів, побуває у

Професійні спілки, Всесоюзна Ленінська Комуністична Спілка Молоді, кооперативні та інші громадські організації відповідно до своїх статутних завдань беруть участь... у вирішенні політичних, господарських і соціально-культурних питань.

(Із статті 7 Конституції СРСР).

СЛУЖБА ПОБУТУ: ГАРАНТІЯ ЯКОСТІ

ЧАС КОЖНОГО— ТО ЧАС ДЕРЖАВНИЙ

— А САМІ ВИ вмієте використовувати свій час? — лукаво запитали мене дівчата з комсомольсько-молодіжного колективу магазину «Галантерея» Хмельського ССТ.

Довелось зізнатися, що не завжди. І справді: треба, скажімо, купити якусь дрібничку для домашнього господарства. Зайдеш до магазину — немає, іншим разом забудеш, а то ще й часу ніяк не можеш знайти...

— А ст ми, — каже грудакомсорт колективу Світлана Запорожець, — намагаємось допомогти своїм покупцям краще використати вільні хвилини (які не так уже й часто випадають у хлібороба). Приміром, ось зазели книгу замовлень. Воно у нас завжди на видному місці. І — погляньте самі — чи не щодня поповнюються новими записами...

Нашу розмову перервав прихід Валентини Чорної: — Дівчатонька, оце на хвильку забігла. Я ж вам сумочку замовляла, то дуже хочеться взяти, чи не привезли ще...

— Ось маєш сумку, — каже їй Лариса Бойко, — саме така, як ти хотіла.

— Спасибі вам велике. Оце мені ще треба...

Доки триває розмова продавців з покупцями, знайомлюся з «Книгою скарг і пропозицій». Останній запис. Подяка за ввічливе й культурне обслуговування. Світлана Запорожець переклопює мій погляд.

— А ви знаєте, ввічливість теж економить час! — нерви.

ВІДСТУП В ІСТОРІЮ. КМК магазину «Галантерея» створено 1979 року. Світлана Запорожець і Лариса Бойко у ньому з перших днів, а от Галла Драгун з минулого року — до того працювала у магазині «Ваути» (з яким, до речі, КМК С. Запорожець змагається), а потім попросилась до дівчат...

Протягом трьох років колектив займає призові місця у соціалістичному змаганні молодих торговельників району. А цього року вперше став визнаним лідером. Успіх не прийшов сам по собі. Дівчата не тільки старанно працювали, а й учились. Всі троє закінчили заочно Кіровоградський кооперативний технікум, стали товарознавцями. А ще у кожної з них — діти, господарство домашнє. Мимоволі згадуємо нашу розмову про час. Певно, щоб упоратися з усіма своїми справами, кожній з дівчат не можна було не навчитися раціонально використовувати його. А згодом прийшло і вище, я б сказала, державне розуміння: не тільки свій час, але й час кожного — велика цінність.

— Як мине твій робочий день для тебе й для покупця, — говорить Світлана, — залежить перш за все від тебе.

У дівчат з її КМК він мине весело й цікаво.

ЦИФРИ І ФАКТИ. Планові завдання за 9 місяців КМК магазину «Галантерея» Хмельського ССТ виконав на 104,2 процента. Продано товарів більш як на 154 тисячі карбованців. Завдання з кооперування та по пайових внесках — виконано відповідно на 113,9 та 103,4 процента.

Але якими цифрами передати доброзичливість, увагу до людей?

Моли я вже зібрався йти, до магазину забігло дівчатко з великими світлим очима.

— Чого тобі, донечко? — запитала Лариса Бойко.

— Дайте мені білого банта! Будь ласка, на всі... — і простягнула гроші.

За хвилину дівчинка випурхнула з магазину, затискаючи в руках згорток з білою стрічкою...

— Це Юлія Консва, — сказала, усміхаючись, Лариса Бойко. — Мати її зараз на роботі — дорочно працює, — а вона сама до нас, як треба, забігає за покупками Хазячка!

П. СЕЛЕЦЬКИЙ.

Маловисківський район.

У СВІТІ БЕЗПРАВ'Я

ПРОДАНІ ПІДДАНІ

рого коштує, заради їх порятунку.

І ось коли відбувалися всі ці події, представник прогресивного крила лейбористів лорд Дженкінс написав у газету «Таймс» листа. У ньому він звернувся увагу громадськості на деякі недолатки в ставленні англійців до «скоролівських підданих» на острові Дієго-Гарсія, розташованого в Індійському океані, про беззахисних людей, яких англійський уряд вкотре виштурхує звідти на острів Маурикій і надає їм можливість помирити з голодом, а очинений від них острів передав США для організації на ньому ядерної військово-морської бази. Ті, хто жив на Дієго-Гарсія, були англійцями не в меншій мірі, ніж жителі Фолклендських островів. Їх кількість приблизно співпадала з кількістю населення на Фолклендах. Але ніхто не рахувався з їхні-

ми інтересами. Їх просто депортували, таємно вивезли і висадили на Маурикій як непотрібних людей. Врешті-решт англійський уряд запропонував їм мізерну компенсацію, але тільки за умови, що вони ніколи не повернуться на батьківщину.

Група по захисту прав національних меншостей опублікувала в Англії доповідь про становище переселенців з Дієго-Гарсія, про умови їх життя на Маурикій. Жителів Дієго-Гарсія вивезли з цього острова десять років тому. У доповіді вказується, що їм надали право «поміратися з голодом» на Маурикій. Автор доповіді Джон Мейдлей відзначає: «З жителів Фолклендських островів повелися краще тільки тому, що у них білий колір шкіри».

Мейдлей називає виселення корінних жителів острова Дієго-Гарсія «масовим піднепінгом» (ви-

краденням — РЕД.), який був проведений в умовах такої секретності, що про нього довідалися лише через три роки. До того часу всі жителі острова вже були переселені, а американці встигли обжитися на Дієго-Гарсія, запропонувавши англійцям деяку скидку в ціні за підпідні човни «Поларіс» як компенсацію за купівлю острова. Коли комісія конгресу США зацікавилася деталями справи, вона дістала відповідь: всі відомості, що її стосуються, є секретними.

На Маурикій дев'ять колишніх мешканців Дієго-Гарсія покинули життя самотужком. Десять шість переселених сімей померли від злиднів. На закінчення Мейдлей пише: «У сучасній історії важко знайти приклади того, як сильна держава виганяє своїх підданих з рідної землі заради досягнення певних воєнних цілей. Можливо, таких прикладів взагалі немає в історії останніх років».

Або взяти острів Оуши, розташований в одному з

тихоокеанських архіпелагів. Досі острів, який має багатющі запаси фосфатів, залишається англійською колонією. Поклади фосфатів були відкриті англійцем Альбертом Еллісом в 1900 році. Відтоді англійська компанія «Брітїш фосфейт» веде там їх розробку і видобуток. Тридцять років тому природа острова була повністю знищена, а всі його корінні жителі виселені. Їх переселили на сусідній острів, де вони подібно колишнім мешканцям Дієго-Гарсія перебувають у злиднях і безправ'ї.

1928 року губернатор острова Оуши сер Артур Грімбл заявив острів'янам котрі проживали у селі Буаконі, що коли вони не згодні продати свої землі компанії на її умовах, йому доведеться зруйнувати село. Місцеві жителі згодилися, але село все одно зруйнували. Коли на острів вторглись японці, вони знищили третину населення, а тих, хто залишився в живих, продали в рабство на сусідні острови. Тих, хто повернувся,

вислали на острів Рембі за розпорядженням колоніальних властей. Компанія підкупила власті, оскільки не хотіла, щоб хтось із місцевих жителів повернувся на батьківщину. 1977 року вигнанці подали в суд на англійський уряд. Газета «Таймс» писала про нелюдське поводження з ними англійських колоніальних властей. Судовий розгляд тривав три роки. Суд визнав, що фосфатна компанія нав'язала місцевим жителям «первіпропранний договір». Однак була виплачена лише нікчемна частинка тієї суми, яку вимагали потерпілі.

Було заявлено, що Англія вступила в війну на Фолклендських островах для захисту своєї честі. Однак історія островів Дієго-Гарсія і Оуши, яка свідчить про безчестя Англії, повністю суперечить усім заявам про мотиви війни на Фолклендських островах.

Джеймс ОЛДРІДЖ,

англійський письменник.

(АПН).

Лондон.

Колі прем'єр-міністр Англії Тетчер послала англійські війська на Фолклендські острови, вона майже в кожній промові називала жителів Фолклендів «англійцями» і твердила, що ми повинні захищати їх, тому що вони «наші народ», а праця «нашого народу» повинна бути під захистом. Наполегливість і фанатизм, з якими Тетчер відстоювала права жителів Фолклендських островів, тому що вони «англійці», перетворилися у бойовий клич цього істеричного Англії, палючого консервативну і лейбористську партію, перекуючи збройні сили і велику частину «благодійного» населення. Жителі далеких Фолклендських островів були «англійцями», і тому ми мали вести війну, яка до-

Художньо-документальна повість

(Продовження. Поч. у № 118 за 2 жовтня ц. р.)

Нашу розмову обірвали вибухи мін, довгі черги з кулеметів і автоматів — то німці починали наступ на село. Наші бійці мовчали, а тех не стріляв, чекуючи, поки фашисти підійдуть ближче. Та ось вони вже зовсім поряд. Натиснувшись на гашетку, і мій кулемет виплюнув потік сінцю. Гітлерівці залягли, і мої черги стали результативнішими — я стріляв по непо-рушних цілях. Але ось фашисти підвелися і короткими перебілками кинулися вперед. Німці знову залягли, але тепер уже метрів за двісті від нас. Б'ю короткими чергами, але й ворог стріляє, продірявив кулями дах нашого будинку. В дах місцях кулі пробивли ко-телок Степана, якого він завжди носив на реміні.

— Іване, економніше стріляй, — сказав Степан. — Це останній диск.

Економніше стріляй... Хіба можна берегти патрони, стріляючи у ворога? Однм тривожна думка не дає спокою: патрони ось-ось закінчаться, а тоді що? А німці знову йдуть уперед. Строчу короткими черга-ми. Залягли. А патронів майже нема... Але що це? Почувся гул, хтось закричав «ура!» Гул наближався. Танки!

Два наших танки вийшли на околицю села і від-крили вогонь по фашистах. Ті лежали. Тоді броньова-ні машини на великій швидкості помчали вперед, і гітлерівці побігли назад.

Я дав міленьку чергу і побачив, як ворожі солдати па-дають. Та ось використав останній патрон, і на мес-місце ліг Степан, продовжуючи стріляти з гвинтівки. Інтенсивно били й інші бійці нашого відділення. Мені з горщи, як зі спостережного пункту, було добре вид-но роботу наших танкістів. Вони знищили більшість фашистів, і лише деяким вдалося дістатися до балоч-ки зліва від села, а з неї — в ліс.

Танки, зробивши свою справу, пішли, забравши трьох поранених і одного вбитого бійця. З ними по-їхали ще двоє за патронами. Нас, таким чином, зоста-лось у селі шестеро. Я й Степан, як і раніше, сиділи на горіжці, пильно позираючи у бік противника. У нас залишилась лише одна обойма патронів.

Скоро в село повернулися бійці, послані за пат-ронами, доставили їх кілька ящиків, і настрій одразу поліпшився. Степан набив патронами всі диски і свій підсумок.

* * *

— Знаєш, про кого я зараз думаю? Про Наташу. — сказав Степан, і теплішими стали його очі, ніжнішим вираз обличчя. Куди й поділися ненависть і злість, якими він жив півгодини тому, стріляючи по фашис-тах. — Я подумав: от якби Наташа бачила, чим я за-раз займаюся й де знаходжуся. Що б вона сказала?

— А що б вона могла сказати? В бою не до розмов. Допомога б диски заряджати. І лічила б патрони по-дівоному: любить — не любить, любить — не люб-ить.

— Це точно, Наташа завжди старалась допомогти. Пам'ятаю, якось тягнув полевий граблі, триметрової ширини, колоски підірвав після жатки. А Наташа з дівчатами йшла додому, саме закінчили соняшник прополувати. Побачила, що я, ніби шлю, нанинув собі на плечі ремінь і потягнув важкі граблі по стер-жі, підбігла до мене: давай, кинь, разом працювати-мо. Згодився: бути з нею разом — велике щастя для мене. Іншого разу вона прийшла до нас додому, мама в той час хворіла, Наташа застала мене в дворі біля літньої плити, де я невміло порався. Начистилз картоплі, порізала напуста, буряк, Борщ вийшов — смачнішого ніколи не їв. Ішов на війну і сказав їй: чекай, повернуся — зіграємо весілля... Як вважеш, чекатиме вона мене? Адже ніхто, ніякий політвідділ, мабуть, сьогодні не зможе відповісти на питання — коли війна скінчиться? Як ти думаєш?

— У питаннях кохання, як ти це знаєш, не розби-раюся. Що ми бачимо, що ми знаємо про це в свої сімнадцять-вісімнадцять років? Анічогісінько. Але якщо питаєш, то відповім. Я думаю так: кохання є кохання. Цим сказано все. Багато є прикладів, коли люди всім жертвували заради любові, заради коханої людини. Звичайно, тривале чечення, думаю, важко дается. Але все одно впевнений, що Наташа тебе ждатиме. Хороша вона дівчина.

— Воно-то так. Та я ось що думаю: час і відстань, кажуть, роблять свою справу. Я за тисячу кіломет-рів від неї, і якщо так триватиме довго, то...

Степан не договорив: німці сипонули мінами, уда-ривши цілою батареєю, пролунали гучні вибухи. На-пружуючи зір, Степан, лежачи біля кулемета, ди-вися крізь дірку в даху у бік противника, а я, за-мерзнувши, присідав, щоб зігрітися хоч трохи. І ро-бив це так, що горіще аж хиталося.

— Зараз німець нагрів, аж жарко буде, — сказав друг. — Чув?

Ми почули, як вибухнуло ще кілька мін, а потім раптом стало тихо.

— Ось так би й давно, навіщо пустувати, — задо-волено прокомментував Степан тишу. — Так воно кра-ще.

Він продовжив незакінчену розмову:

— Так-от, якщо це триватиме довго, та й до того ж вона навіть не знає мене, чи є я на світі, то не мож-не серце тримати свої двері зачиненими.

— А твоє серце тримало б ці двері?

— Упевнений, що так.

На якусь мить Степан замислився, потім усміхнув-ся:

— А ти знаєш, я Наташі вірю. Вона говорила мені на прощання: ти тільки повертайся. Яким би ти не був — все одно ти мій. І я повірив. Я б нікому про це не розповідав, а тоби, бач, не посоромився. Ному ж душу відіреш, як не другові. А після того першого бою я мене знаєш, яка думка виникла? Думай чи не думай про те, що в тебе досі там, в окупації, живе дівчина, це, мабуть, ні до чого. Тому що у цій війні важко ви-їти.

(Далі буде).

ТРАСА НАЗВАЛА
НАЙСИЛЬНІШИХ

У Кіровограді на Закарпатській трасі відбувся другий, заключний етап чемпіо-нату СРСР з мотокросу, в якому змага-лися спортсмени на мотоциклах класу 125, 250 і 500 кубічних сантиметрів. Пер-ший етап пройшов у двох містах, 26 ве-ресня в Івано-Франківську міській кон-тиці, які виступали на машинах класу 125 і 250 кубічних сантиметрів. У Ки-шиневі 18 липня відбулися змагання спортсменів на мотоциклах класу 500 кубічних сантиметрів.

Після урочистого відкриття змагань першими в боротьбу вступили спортсме-ни на мотоциклах класу 125 кубічних сантиметрів. Основна боротьба тут роз-горнулася між майстрами спорту війсь-ковослужбовцями Олегом Бердниковим з Молдавії і Андрієм Ледовським з Влади-мира, які набрали найбільшу суму очок на першому етапі чемпіонату. Саме ці спортсмени очолювали гонок, але згодом у Берднікова зіпсувався двигун, і він змушений був залишити трасу. На друге місце перемістився талановитий Алад Сік. Незадовго до фінішу він вийшов на пер-ше місце і став переможцем першого за-їзду, неабиякого випередивши Андрія Ледовського. У другому заїзді переміг Ледовський. Він і став чемпіоном ювілей-у класі мотоциклів 125 кубічних сан-тиметрів. Срібну медаль виборов Олег Бердников, бронзову — Алад Сік.

У змаганнях спортсменів на мотоцик-лах класу 250 кубічних сантиметрів ви-

ступав триразовий чемпіон світу, мну-торний переможець чемпіонату СРСР у цьому класі машин Геннадій Мойсеев. На першому етапі в Івано-Франківську він дій-зав до фінішу з траси через поломки машини. І в Кіровограді прославленого гонщика спіткала невдача: в обох заїздах він теж змушений був припинити боротьбу через несправності двигуна. А переможцем тут став майстер спорту міжнародного класу військовослужбовець із Москви Юрій Худіков. Срібну й бронзову нагороди ви-бороли теж військовослужбовці — Олек-сандр Тилецький з Білорусії й Вячеслав Гуденко з України.

На празек господарів у цьому класі машин виступали кіровоградці Василь Бородай і Сергій Кузнецов. Сергій підій-зав до фінішу з траси, а от Василь з пер-шого заїзду зійти з траси, а от Василь з обох заїздах увійшов у десятку най-сильніших гонщиків.

Цікавою була боротьба спортсменів на мотоциклах класу 500 кубічних сан-тиметрів. Тут завжди стабільність проде-монстрував майстер спорту міжнародно-го класу москвич Анатолій Овчинніков. Невдало виступивши у Кишиневі, він зу-мів на Закарпатській трасі перемогти в обох заїздах і таким чином обійти всіх суперників. Нагородою гонщика за спортивну мужність стала золота медаль чемпіона Радянського Союзу, а також приз «Кіровоградської правди». За по-лдо до перемог — кришталева ваза.

«Срібло» виборов військовослужбовець із Києва майстер спорту Микола Тарасов, «бронзу» — теж військовослужбовець, майстер спорту з Литовської РСР Рей-мантас Паурис.

М. ПЕТРЕНКО.

м. Кіровоград.

Фото В. ГРИБА.

«Музика — це могут-ня зброя в боротьбі з темнотою і варварством...» — так писав видатний польський композитор і піаніст Кароль Шиманов-ський.

Народився Кароль Станіславович Шимановський 6 жовтня 1882 року в селі Тимошівці Київської гу-

давщини. Першим його вчителем був піаніст-педагог Густав Вільгель-мович Нейгауз (батько за-служеного діяча мистецтв РРФСР Генріха Нейгау-за), який теж жив у Єли-саветграді й мав приватну школу. У Г. В. Нейгауза Кароль не тільки навчан-ся гри на фортепіано, а й

концертах для робітників міста не тільки як піаніст, а й як виконавець власних музичних творів. Під впли-вом революційних подій 1917 року пише Перший скрипковий концерт і Пер-ший струнний.

У Серезні 1918 р. в Єли-саветграді в приміщенні окружного суду відбувся

регіональний рецензії не тільки на виконавську діяльність Шимановського, а й на його твори.

З перших днів встанов-лення Радянської влади в Єлисаветграді Кароль Ши-мановський бере активну участь у музичній секції Єлисаветградського комі-саріату (пізніше відділу) народної освіти, стає за-ступником голови секції. Музична секція мала на меті познакомити широкі кола населення зі спадщи-ною видатних композито-рів. Ця діяльність Кароля Шимановського була пере-рвана нападом денікінців, які в серпні 1919 року за-хопили Єлисаветград. 8 серпня 1919 року Шима-новський дав останній концерт у Єлисаветграді і втік на південь до Поль-щі.

Помер видатний польсь-кий композитор 29 берез-ня 1937 року в Лозанні.

У Кіровограді уста-новлено меморіальну дош-ку на будинку № 42 по ву-лиці Гоголя, в якому жив і творив Кароль Шиманов-ський.

100-річчя з дня народ-ження К. Шимановського, яке ми відзначили вчора, перетворилося у велике свято шанування талано-витого сина польського на-роду.

Т. ШИМАНОВСЬКА,
директор Держархіву,
Л. БАЛАН,
співробітник архіву.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

Він жив
3 ДНЯ НАРОДЖЕННЯ
КАРОЛЯ ШИМАНОВСЬКОГО
на вулиці Гоголя

берній (тепер Кам'янсь-кий район Черкаської об-ласті) в польській дворян-ській родині. Дитячі роки та юність пройшли у Єлиса-ветграді. Батько композитора Станіслав Карв'ї Шимановський відзначався музичним обдаруванням, і під його наглядом Кароль із семи років почав гри на фортепіано. З дитинства Кароль хворів на туберку-льоз кісток, тому навчався вдома й екстерном склав екзамен в Єлисаветград-ському земському реаль-ному училищі. Закінчив училище в червні 1900 р. (свідомо зберігається в державному архіві Кірово-градської області).

Піо закінченні реального училища Кароль Шима-новський не пішов на службу, а повністю від-

почав робити перші спроби у композиції.

В 1903 р. Кароль Шима-новський вїхав до Вар-шави, де в 1903—1905 ро-ках вивчав теорію музики. В 1905—1908 роках жив в Берліні.

Кілька років він подо-рожує по Східній та Афри-ці, пише Третю симфонію для тенора (соло), зміша-ного хору і оркестру. А напередодні Лютневої Ре-волюції Кароль Станісла-вович повертається до Єлисаветграда.

Велику Жовтневу соці-алістичну революцію він сприйняв як представник прогресивної інтелігенції. З перших її днів бере ак-тивну участь у пропаганді музичної культури серед населення, виступаючи на

той час композитор Каро-ля Шимановського й скри-паль Віктора Гольд-фельда в благодійних ці-лях. В програму концерту було включено твори Ба-ха, Чайковського, Вагне-ра, а також нові скрипкові й фортепіанні твори Ши-мановського. Подібні кон-церти організовувалися й в інших залах міста. В Єлисаветграді Кароль по-чинає писати оперу «Ко-роль Рогер», створює Трет-тю фортепіанну сонату, кілька симфоній і роман-сів.

Архівні документи роз-повідають, що Єлисавет-градський період життя та творчості композитора і піаніста — це період його активної музичної й гра-мадської діяльності. Збе-

«Молодой коммунар» —
орган Кіровоградського
областного комітета
ЛКСМ України.

НАША АДРЕСА:

316050. МСП

м. Кіровоград.

вул. Пуначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ редактора — 2-45-00; відпо-відального секретаря — 2-46-87; відділів: комсомольського життя — 2-46-57, листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; ого-лошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обліку
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

На українському мові.

ВІС 02736.

Тираж 81103

Обсяг 0,5 аркуш. арт.

Заст. № 487.

Тираж 51300